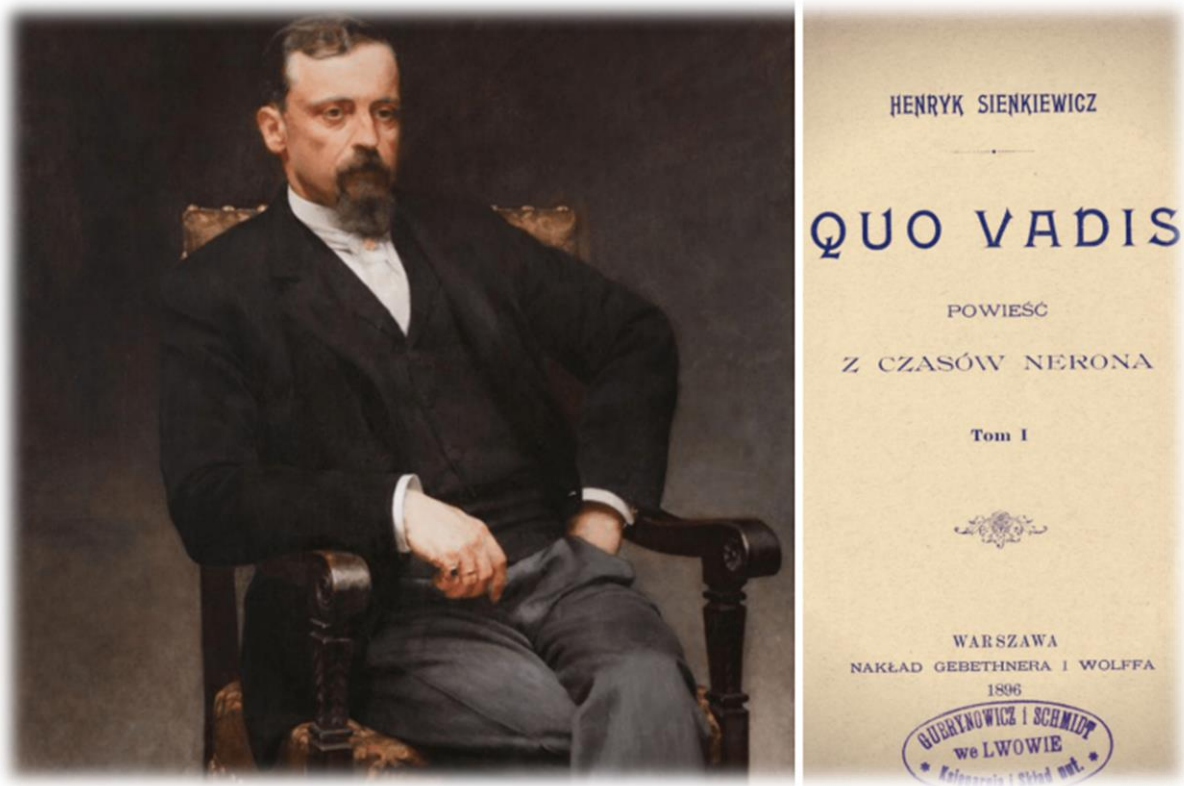

QUO VADIS

Henryk (Adam Alexander Plus) Sienkiewicz lengyel irodalmi Nobel díjas (nem a Quo vadis regény megírásáért, hanem „kiemelkedő epikai / elbeszélő munkásságért” kapta 1905-ben).

Elszegényedett nemesi család gyermeként született az akkor még orosz fennhatóság alatt álló Lengyelországban 1846. május 5-én, apai ágról tatár gyökerekkel rendelkezett. 1861-ben anyagi okok miatt a család Varsóba költözött, itt végezte el az elemi és középiskolát, majd beiratkozott a főiskolára – orvostudományt, jogot, történelmet és bölcsészetet tanult.

1872-től a Gazetta Polska munkatársa volt, az itt kapott fizetéséből lehetősége volt az utazásra – Olaszország, Franciaország, Ausztria, Spanyolország, Egyiptom, Görögország, Konstantinápoly, Zanzibár, ezek az utazások tették igazán íróvá.

Érdekes tény, hogy a nők, akik, szerepet játszottak az életében Mária nevet viselték.

1895-ben kezdte el a Quo vadis regény megírását, majd 1896-ban fejezte be.

A világháború kitörésekor elköltözött a Svájci Vevey-be, ahol 1916-ban meghalt. 1924-ben hamvait visszaszállították Lengyelországba.

A Quo Vadis magyarul 1901-ben jelent meg az egyik tolmácsolója Szekrényi Lajos római katolikus lelkész volt.

Ha néhány szóban kellene összefoglalnom a könyv lényegét: Történelem, szerelem, hit, remény, szeretet, kereszthalál, a jó győzelme; **szenvedés, üldöztetés** melyre szeretnék bővebben kitérni.

A könyv címe a *Quo vadis* latin szó, jelentése: Hova tartasz? Hová mész?

Amikor Péter apostol a vértanúság elől menekülve készült elhagyni Rómát Nazariussal, útközben a város határában megjelent neki Jézus, akitől az apostol megkérdezi: **„Quo vadis, Domine?”** **„Merre tartasz, Uram?”** Jézus pedig azt felelte, hogy Rómába megy, hogy Péter helyett őt feszítsék meg. Péter ekkor visszafordult és visszatért Rómába, hogy kereszthalált haljon Jézus Krisztusért.

A könyvben az ókeresztény egyház és a keresztények küzdelmeit, szenvedéseit ismerhetjük meg, A keresztény (az új eszmék) hívei bujkálnak, üldözik őket, kereszthalált halnak, oroszlánok elé vetik őket; de a kivégzettek helyébe mindig újak lépnek előre. Jézus Krisztus iránti szeretetüket, hitüket semmi nem változtathatja meg, sem Róma lángjai, sem az oroszlánok üvöltése az arénában.

Az ókori Róma falai között Péter és Pál apostolok térítő munkája idején, Néró császár környezetében játszódik, megismerhetjük a kor római polgárait, a patríciusokat, az első keresztények életét, tevékenységét, félelmeit is megismerhetjük. Megtudjuk, hogy Néró császár, hogy teszi felelőssé Krisztus követőit Róma felgyújtásáért.

Felvetődik a kérdés mi mertünk volna olyan bátrak lenni, szenvedni, énekelve a halálba menni a Megváltónkért Jézus Krisztusért?

1. Üldöztetés

Mai napjainkban egyre többet hallunk a keresztényeket ért támadásokról, bibliaégetésről, templomok felgyújtásáról.

„A mai embernek újra Krisztus felé kell fordulnia, hogy választ kapjon tőle arra, hogy mi a jó és mi a rossz” – figyelmeztet II. János Pál pápa *Veritatis splendor*, *„Az igazság ragyogó fényessége”* című enciklikájában. Ez a fény a XXI. század Európájában halványulni látszik. A kereszténység mára a világ legüldözöttebb vallásává vált, a közösséget naponta érik támadások a nyugati országokban, de az európai katolicizmus bástyáját, Lengyelországot is elérték a

keresztényellenes támadások, ami már nemcsak biztonságpolitikai kérdés. A miséket megzavaró, Szent II. János Pál pápa szobrát festékekkel leöntő anarchisták célpontja ugyanis nem egyszerűen az egyház, hanem maga a tanítás. Jézus Krisztus igazsága.

„Az Open Doors jelentése alapján az üldözésnek számos formája van. Keresztényüldözésnek nevezhető az, ha valakit megfosztanak vagyonától, bebörtönöznek, kínzásnak vetnek alá, megerőszakolnak vagy megölnék. A számok sokkoló gyorsasággal növekszenek, egy év alatt milliós nagyságrendű eltérések figyelhetők meg. Míg 2018-ban az üldözöttek számát 215 millió főre becsülték, 2019-ben már 245 millió emberre terjedt ki a keresztényüldözés. Havonta átlagosan 345 keresztényt ölnek meg vallási okokból, 105 templomot vagy keresztényekhez köthető épületet támadnak vagy semmisítenek meg, és 219 keresztényt tartóztatnak le, ítélik el vagy börtönöznek be tárgyalás nélkül.” (<https://www.evangelikus.hu/190503-kotoszo> 2019.05.03)

2020. március hónap adatai szerint minden nyolcadik keresztényt, vagyis mintegy 260 millió embert ér üldöztetés a hite miatt, így a kereszténység a világ legüldözöttebb vallása – fedték fel a szakértők egy keresztényüldözésről szóló konferencián. „Világszinten a hitük miatt üldöztetést elszenvedők négyötöde keresztény. A konferencia szakértői átfogó képet festettek a keresztényüldözésről az ókortól napjainkig. A korábbi marxista hazugságokat liberális hazugságok váltották fel a kereszténység múltját illetően. (<https://mandiner.hu/tag/keresztenyuldozes> 2020.03.11)

Felgyújtották a washingtoni Szent János templomot. Már nem csak a Közel-Keleten gyújtogatják a radikálisok a templomokat, hanem Nyugaton is. (2020.06.01)

Bibliaégetést tartottak az USA-ban – a keresztény ellenesség új szintre lépett. Július folyamán több amerikai templomot rongáltak meg, gyújtottak fel országszerte. (2020.08.04)

2. Miért szenvedünk?

A szenvedés oka a bűn! – halljuk sokszor. Azért szenvedsz, mert valami titkos bűnöd van. Ha ezt megvallod, elhagyod, meg is gyógyulsz azonnal. Ezt igyekeztek Jób barátai is közvetíteni szenvedő barátjuk felé.

Mások szerint a sátántól jöhet a szenvedés, Isten nem ad övéinek ilyen terhet. Meg kell tagadni a Sátán munkáját, el kell utasítani jelenlétét az életünkben, és akkor minden rendben lesz, nem kell többet szenvednünk.

II. János Pál pápa így fogalmaz:

„A szenvedés olyan mély, mint maga az ember, éppen mert feltárja az emberi mélységeket, sőt, valamiképpen túl is mutat rajtuk. Úgy véljük, a szenvedés az ember transzcendenciájához tartozik. Az ember „rendeltetése” az, hogy számos területen meghaladja önmagát. Erről szól rejtett értelmű hivatása, e területek egyike a szenvedés. Mivel tehát az emberek földi életükben a szenvedés útját járják, az egyháznak mindig ezen az úton kell találkoznia velük. Az egyház Krisztus megváltó Keresztjének misztériumából született. Az a feladata, hogy főként a szenvedés útján keresse a találkozást az emberrel.”

II. János pápa megfogalmazása olyan mélységet tár fel számunkra, mellyel az emberek, sőt a hívő emberek sem szeretnek foglalkozni. Mai világunk a szenvedés tényét mintha teljesen ki akarná iktatni a köztudatból, és így viszonyul a halál kérdéséhez. A gyerekeket nem viszik el a temetésre, nem viszik be a kórházba, az idős otthonba látogatni, mondván, „ez nem nekik való”. Ezzel viszont megfosztják őket attól a valóságtól, ami igenis körülvesz bennünket, körül veszi őket, ami hozzátartozik az életünkhöz. Az ilyen fiatal felnőve azt fogja hinni, az élet csupa vidámság. Amikor azonban az életben találkozik a szenvedéssel, halállal, összeomlik. Öngyilkos lesz, nem tudja feldolgozni a szenvedést, a nehézségeket, nem fogja látni értelmét a tovább élésnek. Nem fogja megtalálni a szenvedésben a neki járó részt, amit egyedül ő, és csakis ő tölthet be, egyedül ő oldhat meg.

Bármennyire is törekszünk elkerülni a szenvedést, előbb vagy utóbb szembesülnünk kell vele. Bármennyire is próbáljuk szenvedésektől mentessé tenni az életünket, a testi vagy lelki szenvedések ránk találnak. S ha mindenáron meg akarjuk tőlük kímélni magunkat, sokszor nagy árat fizetünk ezért: érzéketlenné, közönyössé és önközpontúvá válunk, mellyel másoknak okozunk szenvedést. A szenvedés kérdése elől nem lehet egy életen át elmenekülni senkinek. A szenvedés egyetemes (átfogó) természetéből adódóan azt a lehetőséget hordozza magában, hogy a szenvedő emberek közelebb kerüljenek egymáshoz, nagyobb felelősséget vállaljanak egymásért. **Aki már szenvedett, fokozottan testvérének érezheti a szenvedőt.**

Hanna Wolf: Jézus a pszichoterapeuta című könyve így kezdődik:” *a Biblia beszél, a megszólítás nyelve. Rögön egzisztenciális kérdések elé kerül az ember, mélységes kikerülhetetlenséggel*”. A kérdés nem más, mint az, hogy „**akarsz-e meggyógyulni?**”

A kérdés első hallásra furcsának tűnik, ám ha belegondolunk, akkor megértjük, miért is fontos, hogy az ember akarjon meggyógyulni. Jézus nagyon jól tudta, miért kérdezi ezt. Ha a gyógyítási történetekre gondolunk, láthatjuk, hogy a legtöbb hozzá fordulónak ugyanezt a kérdést teszi fel.

Jézus által alkalmazott terápia első lépése, annak tisztázása, mit akar a beteg, egyáltalán akar-e gyógyulni, vagy számára a legmegfelelőbb az, az állapot, amiben van.

A lelkipásztori képzésem során hallottam nem egy olyan esetről, amikor is a beteg nem is akart meggyógyulni. Az a betegstátusz, amiben volt igencsak kényelmes, és biztonságot adó volt számára, minden kellemetlenség ellenére is. Ő állt a középpontban, róla gondoskodtak, körülötte zajlott az élet, hozzá alkalmazkodott mindenki, őt igyekeztek kiszolgálni, kedvében járni.

Egy másik életforma, amit megfigyeltem hajléktalanok segítése közben, hogy ezt az életmódot is meg lehet szokni. Tudták, hol kapnak ételt, ruhát, hol szállhatnak meg, hol lehet tisztálkodni és sorolhatnám. Ahol lakunk a Pozsonyi úton egy nyugdíjas 68 éves bácsi már 9 éve él az utcán. Sokszor dicsekszik, hogy mennyi pénzt kap az emberektől. Az utcán él, a hidegben alszik. Amire szüksége van megkapja – étel, ital, takaró stb. Nincs miért változtatnia, nem akar változtatni.

Sokukban fel sem merült az a gondolat, hogy ebből az életmódból kitörjenek, változtassanak rajta.

A napokban láttam egy keresztény filmet „Az ítélet” címmel. A közel jövőben játszódó perben egy keresztény vezetőt akartak elítélni, aki hajlandó a hitéért meghalni. Az ügyvédje elérte, hogy Istent, aki útmutatást ad, azt pereljék be. A Sátán (az új messiás) tanúként áll a bíróságon amikor az ügyvéd a jelenlévőktől megkérdezte hajlandóak lennének meghalni az új messiásért? Senki nem vállalja a halált.

Ha nem tudjuk elfogadni a betegséget, halált élethez tartozó szenvedéseket, amivel nap mint nap szembesülnünk kell, hogy tudjuk elviselni a szenvedést, az üldözést Jézus Krisztusért?

A Szentírás szavaival:

„Bármikor is fog el a félelem Uram, én benned remélek.” Zsoltárok 56,4

„Minden utadon Istenre gondolj, s Ő majd igazgatja lépéseidet.” Példabeszédek 3,6

„Nem hagylak el, amíg véghez nem viszem, amit megígértem” 1Mózes 28,15b